

Baròmetre polític de Catalunya ▶ Els debats

Pàgines 2 a 4 <<<

Insatisfacció, preocupació, disgust, por, decepció... És una barreja dels adjectius que podrien descriure millor l'estat d'ànim de l'opinió pública catalana, tal com queda dibuixada en l'enquesta que avui publica EL PERIÓDICO. Segurament, mai com ara (excepte, potser, en l'etapa final del govern anterior) tots els indicadors havien coincidit a reflectir la situació d'estressat en què viu la societat catalana amb una magnitud tan extraordinària. Fem-ne un repàs.

En primer lloc, des de feia anys no hi havia tanta gent que es mostrés interessada per la política. Aquest interès coincideix precisament amb la pitjor dada de valoració de la situació política des del 2004. No és només la situació econòmica, sinó també la política, la que preocupa els catalans amb dret a vot. En segon lloc, CiU es distancia de forma clara de la resta d'opcions polítiques en preferències, però ten-

Anàlisi

Àngels Pont
DIRECTORA DEL GESOP

Vuit indicadors d'una societat estressada

Mai com ara es constatava com els grans partits tradicionals, guanyin o no eleccions, van perdent suport

deix a retrocedir, i no ha convençut el país perquè avaluï les seves propostes. Ni rep l'aprovació majoritària ni ha estat capaç de transmetre confiança envers el futur.

Tercer, tampoc ho aconsegueix el president, que supera l'aprovat per poc i té l'opinió pública dividida en parts iguals quan es fa la pregunta de si és un bon president. Quart, el protagonisme creixent del PP en la política catalana sembla que

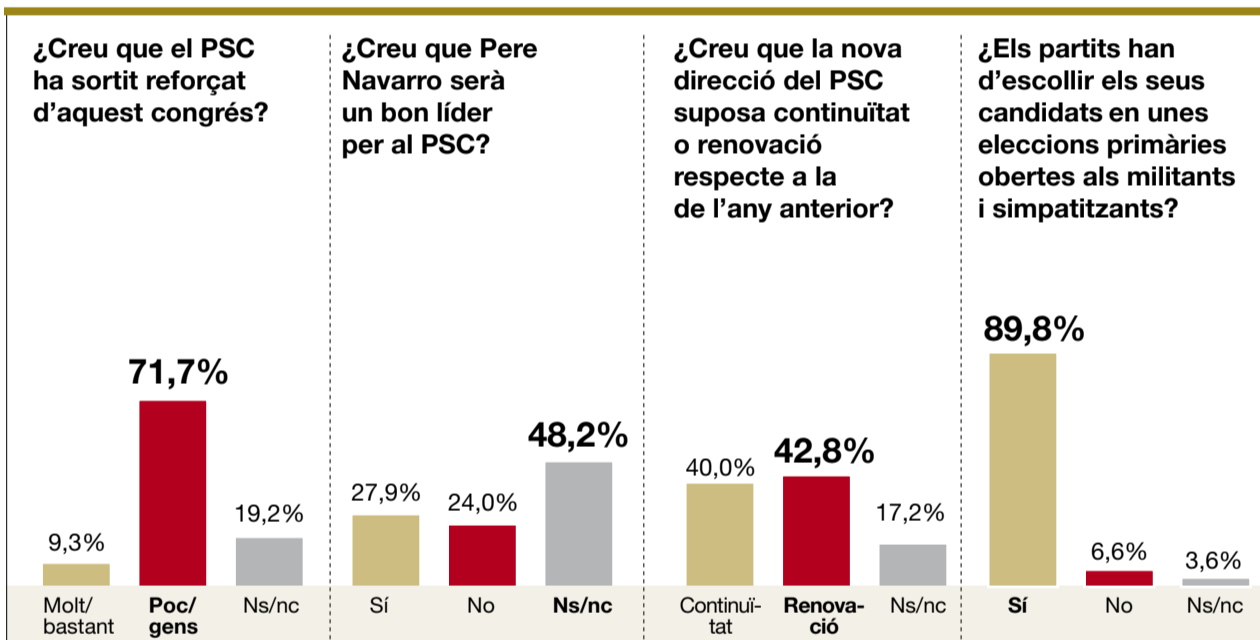
apunta a un nou increment de la tensió en els extrems, especialment cap al nacionalista/independentista. Cinquè, no és estrany que entre els problemes principals del país es mantinguin els que es refereixen a l'economia, però s'incrementen notablement (arribant al màxim de la sèrie) els relacionats amb l'autogovern i/o la identitat nacional. Sisè, en aquesta situació, el principal avantatge de CiU és la inexistència, per ara, de cap més alternativa. Després del seu congrés, el PSC segueix sense aparèixer.

Setè, es constata que les grans forces polítiques tradicionals, guanyin o no eleccions, van perdent suports. Tant CiU com el PSC tenen un electorat envellit amb dificultats per compensar a les seves files el moviment natural de la població. Ho hem vist en els comicis de l'últim any a Catalunya: el PSC s'ha enfonsat i CiU s'ha imposat, encara que lluny dels seus millors resultats his-

tòrics. I vuitè, tendeixen a créixer ERC i ICV-EUiA i també tot un conjunt d'expressions disperses que estan en el sistema però que no tenen representació.

Tots aquests moviments, lògicament, responen a la situació social i econòmica complexa que estem vivint en aquests moments de crisi econòmica. Però també responen al pes del canvi generacional que ha tingut lloc durant els últims 10 anys: per primera vegada en l'últim cicle electoral, més del 50% dels ciutadans amb dret a vot no van votar a les primeres eleccions democràtiques.

Són ciutadans amb un entorn, uns hàbits, uns valors i unes maneres de relacionar-se diferents de les dels seus pares. Amb el seu comportament, posen en relleu la capacitat o la incapacitat de les forces polítiques per comprendre i entendre les sensibilitats i demandes d'aquest nou cos electoral.

DISJUNTIVA DEL SOCIALISME

Els electors del PSC donen un vot de confiança a Navarro

▶ Els catalans, no obstant, consideren que la nova executiva suposa continuïsmes

▶ La majoria dels votants socialistes encara veuen poc reforçat el partit

JOSE RICO
BARCELONA

Pere Navarro necessita temps per connectar amb els catalans, i amb els milers de votants que el PSC ha anat perdent en l'últim any, però el nou líder dels socialistes catalans s'estrena amb un vot de confiança. Segons el baròmetre del GESOP, Navarro manté una bona valoració entre els seus: el 42,5% dels electors del PSC creuen que serà un bon líder, mentre que el 19% es pronuncia en sentit contrari. Del total d'entrevistats, el 28% li dona un vot de confiança, però un 24% l'hi nega.

Ara bé, en els dos segments, són majoria els que declinen opinar tan aviat.

Això sí, els dirigents de qui s'ha envoltat per portar a terme la seva tasca encara generen dubtes fins i tot entre el seu propi electorat. De moment, la cúpula entrant no ha aconseguit treure's de sobre l'etiqueta de continuïsta i els ciutadans segueixen percebent l'allargada ombra dels capitans que, encapçalats per José Montilla, van agafar el comandament del partit el 1994. Tres de cada quatre votants del PSC (73,2%) opinen que el partit ha sortit poc o gens reforçat del conclave, un

patró que es reproduceix en el conjunt de Catalunya. Hi ha una divisió més gran entre els catalans a l'hora d'atribuir a la nova executiva el cartell de continuïsta o renovadora. Un 42,8% hi veu renovació, però un 40% hi detecta continuïtat. En l'electorat socialista es gira la truita i més de la meitat dels votants hi perceben renovació, tot i que una tercera part hi veuen continuïsmes.

A L'ESPERA DE FRUITS // És a dir, molts dels seus votants consideren que el partit no s'ha reforçat. És evident, doncs, que la seva estratègia de mà estesa al Govern encara haurà de consolidar-se. I és que el congrés del PSC del desembre no ha suposat un revulsiu per superar la profunda commoció generada per tres derrotes electorals consecutives, i la pèrdua de gran part de poder institucional. ≡

MODEL TERRITORIAL

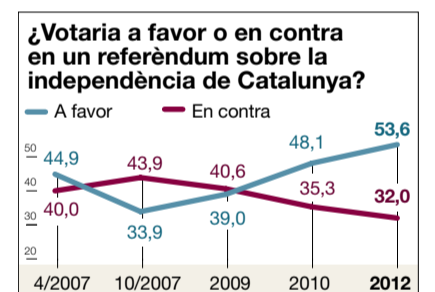
Els partidaris de la independència arriben per primer cop al 50%

▶ Tot i que el 'sí' supera el 53%, els catalans creuen que en un referèndum encara guanyaria el 'no'

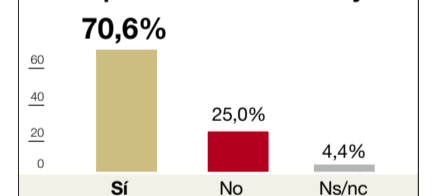
J. R.
BARCELONA

Bufen vents favorables per a l'independentisme, però la boirina no es dissipa. Per primera vegada, els partidaris de la ruptura amb Espanya no només són més, sinó que ja superen la barrera psicològica del 50%. En plena era de retallades socials i amb el concert econòmic cada dia més quimèric, el sí a la secessió s'ha disparat (5,5 punts més en un any i mig) i arribaria al 53,6% en un referèndum oficial, mentre que el no perd posicions (tres punts menys) i es quedaria en un 32%. Una realitat que, no obstant, no fa perdre el realisme: sis de cada 10 enquestats pel GESOP pensen que els independentistes perdrien avui una consulta.

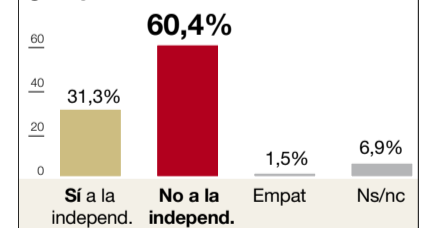
El sorpasso es va produir l'abril del 2007, quan el sí va superar el no per cinc punts i es va situar en el 45%. El canvi va coincidir amb el caos de les infraestructures. Després va baixar el suflé, però el malestar va repuntar amb el retard en el nou finançament, la retallada de l'Estatut i la crisi. Fa dos anys, els partidaris de la secessió eren un 39%, i el juny del 2010, van arribar al 48%. Els votants de CiU, ERC i ICV-EUiA són independentistes majoritàriament. Però hi ha gent per a tot: el 30% dels votants del PSC i el 14% dels del PPC també triarien la papereta del sí.

¿Li sembla bé que l'Estat espanyol doni suport a la celebració del referèndum sobre la independència de Catalunya?

¿Si ara se celebrés aquest referèndum, què creu que guanyaria?

El 53,6% de sí es queda a les portes del suport mínim que va exigir la UE per reconèixer la independència de Montenegro, però el sondeig no ha estimat la participació, variable que influeix en gran mesura en el resultat final. L'estudi sí que va aprofitar per preguntar als catalans si creuen que el Govern espanyol hauria d'autoritzar un referèndum a Catalunya, com el britànic està disposat a fer a Escòcia. El 70% reclama a Espanya un gest similar i una quarta part el rebutja. ≡